

УЖАСНИЯТ ГРЯХ НА ГОРДОСТТА

Дейвид Уилкерсън

8 Февруари 1988

Гордостта е на първо място сред нещата, които Бог мрази. „Шест неща мрази Господ, и дори седем са мерзост за душата Му: надменни очи, лъжлив език и ръце, които проливат невинна кръв, сърце, което крои зли планове, крака, които бързо тичат към зло, лъжесвидетел, който говори лъжа, и такъв, който сее раздори между братя.” (Притчи 6:16-19)

Библията по-нататък казва: „Защото всичко, което е в света – желанията на плътта, похотта на очите и тщеславието на живота – не е от Отца, а е от света.” (1 Йоан 2:16). Повечето християни признават, че се борят срещу похотта на плътта и очите. Те знаят какво е похот, мразят я и бягат от нея чрез силата на Духа. Християните разпознават също и гордостта у другите, защото изглеждат надменни, егоцентрични, амбициозни и възвишени. Но малко християни считат себе си за горди. Повечето ще си признаят, че не са достигнали още и не са като Христос, както би им се искало да бъде, и че има области в живота им, които се нуждаят от подобрене.

Но малко християни разпознават гордостта в себе си. Ти разпознаваш ли я? Много християни ще си признаят: „Е, може да съм самоуверен, дори самонадеян. В най-лошия случай, може би виждам себе си като по-талантлив или интелигентен от останалите. Но не съм горд! Давам цялата хвала на Бог за това, което съм постигнал и което съм. Всичко е в Неговата сила. Горд? Не смятам, че мога да се призная за горд. В крайна сметка, ходя в святост и отварям сърцето си да бъде претърсено от Словото Му. Ако бях горд, Той със сигурност би ми го показал.”

Наскоро Святият Дух говори в сърцето ми за този омразен грях. Аз казах: „Господи, искаш да кажеш, че трябва да проповядвам послание за гордостта в Таймс Скуеър Чърч, така ли? Вероятно има гордост в събранието. Отговорът на Духа ме зашемети: „Не, Дейвид, искам да говоря с теб относно гордостта, за едва забележимите видове гордост, за която ти си виновен. Първо трябва да видиш собственото си сърце, след това можеш да проповядваш на другите.” Както и повечето християни, така и аз мислех, че поне малко се опитвам да бъда смирен. Ние се стараем да не се хвалим като фарисеите, че сме по-добри от всички останали. Но дълбоко в сърцето си мислим: „Не съм арогантен, не съм самохвалко или свръх амбициозен. Как бих могъл да съм горд тогава?”

Словото работи в мен напоследък, избличавайки форми на гордост, които не знаех, че са толкова дълбоко залегнали у мен и за една, която е най-лошата от всички. Когато Духът каза: „Гордост в теб, Дейвид”, аз отговорих: „Но Господи, аз не се опитвам да бъда велик! Ти знаеш, че не съм самохвалко. Искрено се опитвам да се смалявам, така че Христос да расте. Ако има гордост в мен, не мога да я видя. Моля те, покажи ми я. Разкрий ми я!” И Той ми я

показа! Като погледна назад, потрепвам колко пъти съм извършвал този ужасен грях. Виновен съм за него.

Какво е гордост?

Бог вижда гордостта по коренно различен начин от нас. Той ми показа, че моето определение за гордост е твърде ограничено. Да, съществува зла, самохвална, арогантна гордост и тя може да се види навсякъде около нас в тези дни. Но съществува и гордост, чиято природа е духовна. В нея падат онези, които ходят близо до Бог и тя може да се види в най-святите сред нас. Колкото си по-духовен, колкото повече откровения си получил, колкото по-близо си стоял до Него, толкова по-грозен е този грях, когато го извършиш. Това не е начин на живот, въпреки че би могъл да се превърне в такъв. Това е грях, който може да бъде извършен дори, когато сме на колене и търсим Бог.

За да разберете това послание, искам да ви дам ново определение за гордост и смирение. Гордостта е независимост, смирението – зависимост. Гордостта е нежелание да чакаш Бог да действа в Неговото време и по Неговия начин. Гордостта се втурва за да поеме нещата в свои ръце. Едно от най-големите изкушения, пред които се изправят истинските християни е, да изпреварят Бог. Това е да действаш без ясна заповед от Бог. Да вземем нещата в наши ръце, когато изглежда, че Бог не работи достатъчно бързо. Това е нетърпение.

Саул не можа да изчака Божието време

Саул извърши този отвратителен грях в Галгал, както е описано в 1 Царе 10. Когато Самуил помаза Саул за цар, „Самуил говори със Саул на покрива на къщата“ (1 Царе 9:25). В разговорът на покрива ставаше въпрос за предстоящата война срещу филистимците. Самуил подготвяше Саул, като му казваше, че е призван от Бог за да разчупи това робство. Когато наля момент, когато Израел и филистимците бяха на ръба на война, Самуил заповяда на Саул да не прави нищо, да не ходи на война, докато всички хора не се съберяха в Галгал, за да потърсят Господ за конкретни напътствия. „И да слезеш преди мен в Галгал; и ето, аз ще сляза при теб, и ще ти кажа какво да направиш.“ (1 Царе 10:8). Това трябваше да е изцяло Божие дело. Самият Той искаше да води всичко.

Самуил представляваше Божият глас. Нито една негова дума „не падна на земята!“ Чрез Самуил, Бог щеше да им даде лично и свръхестествено напътствие. „Ще ти кажа какво да направиш.“ Бог щеше да изготви всичките планове, щеше да им покаже как да водят войната. На Саул му беше казано да не прави нищо, освен да отиде до олтара в Галгал и да чака да дойде словото. Но войната започна, когато Йонатан разби гарнизона в Гава. „И Йонатан разби гарнизона на филистимците, който беше в Гава, и филистимците чуха това. Тогава Саул засвири с тръбата по цялата земя и каза: Нека чуят евреите! И целият Израил чу да се казва: Саул разбил гарнизона на филистимците и Израил е станал омразен на филистимците. И народът се събра след Саул в Галгал.“ (1 Царе 13:3-4)

Саул чакаше нетърпеливо: „И народът се събра след Саул в Галгал...” Израил изпадна в паника, докато огромната филистимска армия се приближаваше с колесници, шест хиляди конници и армия, която им се видя толкова многобройна, като пясъка по морския бряг. Армията на Саул дезертиреше във всички посоки, а тя беше разнородна тълпа без нито един меч. Всичко, което имаха, бяха сърпове, брадви и земеделски сечива. Това е войната, за която Самуил говори със Саул преди няколко месеца на покрива. Това трябваше да бъде време за събиране в Галгал, където да се изчака ясно напътствено слово от Бог. Но Саул даде краен срок на Бог. Ако словото не дойде до определен час, Саул беше решил да направи каквото трябва, за да спаси положението. „Тогавата той чака седем дни, според определеното от Самуил време, но Самуил не дойде в Галгал; а народът се разпръсваше от него. Затова Саул каза: Донесете ми всеизгарянето и примирителните жертви! И той принесе всеизгарянето.” (1 Царе 13:8-9)

Това не трябваше да е само въпрос на чакане, а на чакане „докато” – докато дойде словото, докато бъде дадено напътствие от небето. „Чакай... докато дойда при теб... и ти покажа...” Защо Самуил закъсна с няколко часа? Защото Саул беше подложен на изпитание, за да се види вярва ли, че на Бог може да му се има доверие, за да се види дали ще вярва и се покорява дори, когато нещата не вървяха по програма. Самуил се забави, понеже Бог ясно му каза да го направи. Бог искаше Саул да бъде свидетелство за смирена зависимост от Господ във всичко, най-вече по време на тежки кризи.

Но Саул не издържа теста. Той погледна обстоятелства, а те изглеждаха безнадеждни. Нетърпелив дух го завладя. Логиката му каза, че става късно, че нещо трябва да се направи. „Не мога да стоя повече в неведение. Бог ме изпрати да извърша делото Му и аз съм готов да умра за каузата. А си стоя тук и не правя нищо. Няма водителство, няма слово от Бог. Трябва да направя нещо или всичко ще свърши. Ако продължавам да не правя нищо, ще изпуснем нещата от контрол.” Това е абсолютна гордост – нуждата да владееш ситуацията. Саул наистина вярваше, че нещата излизат извън контрол.

Точно тук съм се провалял много често. Мразех да не контролирам ситуациите. Не че искам аз да съм шефа или да се наложи над другите. Просто не харесвам усещането за безпомощност и зависимост. Отивайки в Ню Йорк, за пръв път ми се наложи да живея в апартамент в многоетажна сграда, в ръцете на хазяина, надзорника, домсъвета, асансьорите и разваленото парно. Когато нещата не вървяха, аз трябваше да чакам, да чакам, да чакам. Казвах на жена си: „Писна ми от това. Ще си купим собствено жилище, така че да владеем положението. Това е абсурдно.” Аз искам да съм в контрол.

Що се отнася до Таймс Скуеър Чърч, понякога се чувствам като Саул, когато отвсякъде се появят невъзможни ситуации. Ние изглеждаме толкова безпомощни, а врагът толкова голям и силен. Много съм нетърпелив да контролирам положението. Не ми харесва да съм наемател и в ръцете на сменящите се собственици. Бог ни е обещал постоянно място. Но аз го искам сега! Нетърпелив съм! Има толкова много работа, а толкова малко време. Мисля си: „Докога, Господи? Не ми харесва да не съм в контрол. Имаме нужда от действие.”

Но Бог казва: „Вярваш ли ми? Изчакай! След като си направил всичко, което трябва, просто стой и изчакай Божието спасение!“ Най-трудната част от вярата е последния половин час, точно преди да дойде отговора, точно преди Бог да направи чудото. Точно тогава кльовваме, олюляваме, опитваме се да накараме нещо да се случи. Това е грешна гордост. „И когато свърши принасянето на всеизгарянето, ето, Самуил дойде; и Саул излезе да го посрещне и да го поздрави“ (1 Царе 13:10). Веднага след като той пое нещата в свои ръце, пристигна Самуил. Божието напътствие беше точно пред вратата, само на няколко минути! Но Саул не можа да изчака!

Последиците от това да не изчакаме Бог да действа

Ние обвиняваме Бог в лъжа. Когато действаше нетърпеливо, Саул каза: „Бог ме изпрати да извърша делото Му, но ме остави да измисля как да го извърша. Той ми каза да го направя, а сега ме кара да седя и да чакам. Щом Бог не отговаря, значи няма да ме съди, че съм направил каквото е трябвало.“ Да се правиш на бог е ужасна гордост. Това обвинява Бог в небрежност. На нас, както и на Саул, ни е заповядано да чакаме Господ, да стоим мирни и да видим спасението Му, да Му вярваме винаги, така че Той да може да направлява стъпките ни. Но когато отmine крайният срок, който сме поставили; когато се ядосаме на Бог, и не можем да чакаме, ние бягаме навън и вършим нещата от нас си. Казваме: „Бог не се интересува много от мен. Предал ме е. Молитвата и чакането не работят. Положението се влошава. Не мога просто да си седя и да ме тъпчат.“ Наистина не вярваме в Словото Му.

Заповедта на Самуил беше: „Отиди в Галгал и чакай... Аз ще дойда и ще получиш нареждания.“ Саул беше отговорен пред Бог само да чака словото! Бог искаше да го чуе да казва: „Бог си държи на думата; нито веднъж думите на Самуил не са падали на земята. Бог каза да чакам напътствия, и аз ще чакам. Нека цялата армия дезертира. Нека всеки израилтянин се изплаши. Нека всеки човек бъде наречен лъжец. Ако трябва, Бог ще ми изпрати армия ангели. Това не е моята война. Нямам ни най-малка представа как да изляза срещу тази огромна войска. Всичко е в Неговите ръце. Всичко, което ми беше заповядано е, да чакам слово.“

Но гордостта спори: „Бог нямаше това предвид. Може би не чух добре. Проблемът е в зрението и слуха ми. Вместо да стоим върху Божието слово, ние започваме да си обясняваме нещата. Вечер в леглото си казваме: „Господи, ето как си мисля, че може да стане.“ Да направиш нещо много логично и умно, когато нямаш ясното Божие ръководство, е зло. Може би единствената останала възможност е в заключението на мъдри хора и логични умове. Но е грях, ако не е словото, което идва само от чакане на Бог. Трябва да се освободим от напрежението да действаме, да направим нещо. Нищо не трябва да правиш, а да стоиш върху Божието Слово. Ако искаш да докажеш нещо на Бог, докажи Му, че търпеливо ще Го изчакаш да подейства. Вярваш ли наистина, че Бог има предвид точно онова, което казва? Опасно е да изпревариш Бог! Това е независимост.

„А Самуил каза: Какво си направил? И Саул каза: Понеже видях, че народът се разпръсва от мен и че ти не дойде в определеното време, а филистимците са се събрали в Михмас, затова казах: Сега филистимците ще слязат срещу мен в Галгал, а аз не съм се помолил на Господа. Затова се принудих и принесох всеизгарянето. И Самуил каза на Саул: Извършил си безумие.

Не си спазил заповедта на Господа, своя Бог, която Той ти заповяда. Защото сега Господ щеше да утвърди царството ти над Израил до века. Но сега царството ти няма да се утвърди. Господ си потърси човек по сърцето Си и Господ определи него за княз над народа Си, понеже ти не спази онова, което Господ ти заповяда.” (1 Царе 13:11-14)

Саул чака седем дни, но това не беше свято чакане. Той бе нетърпелив, ядосан, изпитваше страх и се цупеше. Ние трябва да чакаме с вяра, че Бог се грижи за нас и ни обича, че ще ни помогне на Неговото време. Въпросът с чакането е толкова важен, че трябва да ви покажа някои стихове, за да го докажа.

„И в онзи ден ще кажат: Ето, това е нашият Бог, чакахме Го да ни спаси. Това е Господ, чакахме Го. Ще се радваме и ще се веселим в спасението Му.” (Исаия 25:9)

„Защото от древността не се е чуло, до уши не е стигало, око не е видяло друг бог освен Теб, който да направи нещо за онзи, който Го чака.” (Исаия 64:4)

Сравнете нетърпеливата гордост на Саул с това как Давид чакаше указания. Колко красиво! И колко ясно! „А филистимците пак излязоха и се разпростряха в долината Рафаим. И Давид се допита до Господ и Той каза: Не се изкачвай, заобиколи ги в гръб и ги нападни откъм черниците. И когато чуеш шум като от маршируване по върховете на черниците, тогава побързай, защото тогава Господ ще излезе пред теб, за да разбие стана на филистимците. И Давид направи, както му заповяда Господ, и разби филистимците от Гава до мястото, откъдето се влиза в Гезер” (2 Царе 5:22-25). Врагът се беше разпрострял пред него, но Давид чакаше слово от Бог! Само тогава щеше да се размърда.

Слугинство

Гордостта се отвърщава от слугинството. Днес всички искат да са всичко друго, но не и слуги. Играта на големите деца в Америка се казва „Господари на вселената!”, но тя се превръща и в теология за много християни. Цитираме този стих: „Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос.” (Галатяни 4:7). Това, което Павел всъщност казва е, че син, който е бил възпитаван правилно знае, че е царски син с всичките му права, но толкова обича баща си, че избира ролята на слуга. Павел в същата книга каза, че е „слуга на Исус Христос” (Римляни 1:1); Яков нарича себе си „слуга на Господ Исус” (Яков 1:1). И Христос, Господ, Самият Божий Син „ограби Себе Си, като взе образа на слуга и стана подобен на хората, и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.” (Филипяни 2:7-8). Нека умът, който беше в Христос, бъде и във вас. Слугата няма собствена воля, думата на господарят му е неговата воля.

Кръстът изобразява смъртта на всичките ми планове, идеи, желания, надежди и мечти. Но най-вече изобразява смъртта на собствената ми воля. Това е истинското смирение. То е свързано с Кръста. „Смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст” (Филипяни 2:7-8). Той беше казал на учениците Си: „Моята храна е да върша волята на Онзи, който Ме е пратил” (Йоан 4:34). „Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя...” (Йоан 5:30). С други думи – „Отказвам да поема нещата в свои ръце. Чакам да чуя всяко напътствие от Баща Си!” Този, който е Светлината, абсолютния интелект, който знае

всичко - смири Себе Си, направи Себе Си напълно зависим от Отец във всичко. „Не мога да направя нищо от Себе Си“ – каза Исус.

Йоан писа: „Както е Той, така сме и ние в този свят...“ (1 Йоан 4:17). Няма истински християнин, освен онзи, който може да каже: „Аз наистина искам да върша съвършената Му воля.“ Но точно там се проваляме – насочваме сърцата си към нещо, което желаем, нещо, което изглежда добре, звучи логично, но не е Божията воля. Молим се и постим, ходатайстваме за него! Проливаме реки от сълзи! Изискваме го! Връзваме демони, които ни възпрепятстват! Цитираме Библията! Търсим хора да се съгласят с нас в молитва! Един от най-големите капани за християните е добра идея, която не идва от Божия ум; добра стратегия, но не от Него; добре обмислен план, който не е Негов. Въпросът е – могат ли желанията ти да оцелеят на Кръста? Можеш ли да се отдалечиш от желанието си и да умреш за него? Можеш ли честно да кажеш: „Господи, може би не ме спира дявола, а Ти! Ако не е Твоята воля, това може да ме унищожи. Предаваме се пред Кръста! До смърт! Направи го по Твоя начин, Господи.“

Когато слезеш в гроба на смъртта на цялото си его, всичките си амбиции, всичкото своеволие, тогава ще можеш да чуеш гласът Му. Исус каза: „Идва часът, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син... всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му“ (Йоан 5:25,28). Заради това хиляди християни днес имат проблеми да чуват тихи, спокойни гласове. Има объркване и нещата не се получават добре, защото не са умрели за собствената си воля. Да, аз вярвам, че Бог говори на децата Си. Можеш да чуеш Неговият истински, свят, безпогрешен глас, но само след като разпънеш на кръст собствената си воля и желания. Исус чу ясно от Отец. Така беше и с Павел, Петър, Йоан и Стефан, но само защото бяха умрели за този свят и бяха изцяло погълнати да вършат волята Му.

Какво е смирение?

Смирението е пълна зависимост от Бог. Това е, да вярваш на Бог, че ще направи правилното нещо в правилното време, по правилния начин. Да Му вярваш, че ще те използва по правилния начин в правилното време. Смирението е търпеливо да чакаш Господ с дух на очакваща вяра. Гордостта няма търпение. „Облегни се на Господа и Го чакай. Не се раздражнявай заради онзи, който преуспява в пътя си, заради човека, който осъществява зли замисли... не се раздражнявай — това води само към вършене на зло“ (Псалми 37:7-8). Това ни казва: „Не се дразни от видимия успех на онези, които изглежда, че те изпреварват. Те минават по прекия път. Те са благословени и просперират, докато ти седиш тук, вярваш на Бог, молиш се.“ Бог казва: „Само изчакай. Те са стъпили на хлъзгава настилка. Няма да съжаляваш, ако го направиш по Моя начин. Ставаш силен, докато чакаш с вяра. Нека търпението произведе съвършеното си дело в теб!“

Човекът със святите преживявания не е бързия християнин. По-скоро е този, който търпеливо чака Бог с вяра. Той придобива опит, както се казва в Римляни 5:4: „Братя, вземете за пример на страдание и на търпение пророците, които говориха в Господното Име. Ето, облажаваме онези, които са останали твърди. Чули сте за твърдостта на Йов и сте видели края от Господа – че Господ е много жалостив и милостив“ (Яков 5:10-11). За Бог са две еднакви неща - да „живеем достойно в Него“ с радостното търпение и дълготърпението.

„ За да живеете достойно за Господа и да Му бъдете във всичко угодни... според мощта на Неговата слава, за да издържите и дълготърпите всичко с радост” (Колосяни 1:10-11).

Обещанието на Исус за последните дни

Исус ни е оставил славно обещание, за да ни изведе от тъмните времена, които предстоят! Той каза: „Понеже си опазил словото на Моето търпение, и Аз ще те опазя от часа на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена, за да изпита земните жители” (Откровение 3:10). Исус казва: „Ти остана верен, когато беше изпитван чрез света. Радостно Ме чака да извърша делото. Сега, докато навсякъде около теб има смут, докато целия свят е тестван, аз ще те пазя от него. Ти доказа, че ще ми вярваш, каквото и да става!”

Господ в момента приготвя верни хора, които са доказали, че Той е верен. Те не само казват: „Бог държи всичко под контрол.” Те всъщност Го оставят да контролира живота им. „Няма да се страхува от лоши новини, сърцето му е непоколебимо, понеже се уповава на Господа.” (Псалм 112:7)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1988 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Awful Sin of Pride](#) / [Ужасният грях на гордостта](#)